

Најстрашније је то што су нас најлошији, поган обична, убедили да смо њима налик и да ће нам боље бити тек када и сами будемо бољи.

Убедили су нас, дали нам тишину и страх да у њима свијемо скровишта и ћутимо док све не прође.

А, проћи ће живот, ништа друго, помрећемо а да се знати неће јел то смрт или је живот дошао по своје?!

Живот као дијагноза, болест с којом се мора живети у нади да се нико дрзнути неће да пронађе лек!

Грбови ће нам бити пусти мермер без слова и лика, боље да се не зна ко је под каменом, да нико не свраћа о задушницама, поменима, јер шта ако прегласно помену за чију је душу а поганима смо обећали да је нећемо сачувати ни за полен...

Нема дана, ни једнога, заиста, да не чујем оно проклето: "Немам више снаге да се борим, уморио сам се, биће како бити мора..."

Како се то човек умори од борбе, не разумем?!

Ако се умори од борбе уморио се од онога најбољег у себи а онда је победила поган што нас убеђује да смо им налик!

У борби смо сами, посрћемо, падамо, нижемо поразе, узмичемо, повлачимо се...али то нису порази већ најречитији докази да је борба праведничка и да нема предаје!

Борба је мрак, но мрак је најгушћи пред зору...

Смртни смо, грешни, стотину пута посумњамо у Господа но такве нас Господ воли- није грех посумњати, сумња нуди одговоре и откровења.

Господ не сумња у нас да ћемо га пронаћи док год не одустајемо од потраге за собом...

А, шта је потрага за собом до борба непрестана, јер ко је пронашао себе раскомоћеног у тишини преживљавања тај је нашао стопе без човека и сенке без људи пред њима...

Одакле нам права да немамо снаге?!

Чега је то слабост одлика?!

Мудрости?

Спознаје?

Пречице у висине пада..?

Борба је и бол и патња, но има ли живота без њих?

Нису камен око врата већ хрид на разбеснелој пучини.

Кад год помислиш, човече, да не можеш више буди убеђен да можеш највише- сузом ћеш мора заталасати!

Кад те разапињу- не растржу те већ подижу на распеће...

Кад ти прете чине то да умире звер у себи, не дозволи да застраше човека у теби.

Где те позивају на предају ти јуришај- пред слободним човеком планине узмичу...

Где ти веле да је крај не помишљај да станеш- где нестаје пута на земљи ено се

наставља на небу.

Ништа ти узети не могу- све што имаш рођењем си заветовао потомцима.

Не плаши се, добри мој, нису најбољи за тебе страдали залуду већ да животом сведочиш живот вечни, а не да се свијаш у збегове стопа без човека и сенки без људи.

Не владају они тобом, већ махнитим страхом од тебе, човека, врлине, радости, песме, усклика...

Човек је и у ланцима најслободнији- на ливади је роб и маслачком поробљен...

Неће нам бити боље кад будемо бољи већ кад у нама не буду видели одраз својих претрнутих гримаса.

Где се човек надвије из магле- магли је и лепет лептирових крила налик олуји...

(Два у један)